

2

Hana Militká

13 povídek

Pro Klub Knihomolů

Hana *Milíčková*

13 povídek pro Klub knihomolů 2

Povídky věnuji své rodině a Klubu knihomolů

**Děkuji Aleně Badinové, Markétě Glozarové a Simoně
Micháلكové za jejich podporu a skvělou spolupráci**

Předmluva

Alena Badinová

S tvorbou paní Hany Militké jsem se poprvé setkala v roce 2013 prostřednictvím jejích Povídek z povětří. Zaujaly mě, protože ač šlo o vzpomínky herečky, zcela vybočovaly ze sekce hereckých memoárů. Jak jsem tenkrát napsala:

„Krátké texty, do nichž čtenář nahlíží jako do střípků, zrcadlí autorčinu duši. Nechá se poznat tu jako veselá spoléčnice, tu jako člověk, který se musí vypořádat se ztrátou blízkých. Přes všechna úskalí si drží optimistický pohled na svět a z jejích slov je cítit i veliká vděčnost za vše, co ji potkalo.“

Netušila jsem, že v dalších letech budu číst také její detektivky a že paní Militká bude psát pro náš magazín. Ale je to tak: již druhým rokem se čtenáři Klubu knihomolů měsíc, co měsíc setkávají s novými povídkami z jejího pera. Ať již jde o osobní vzpomínky, své-

rázné návody či tajuplné příběhy, vždy se vyznačují osobitým způsobem psaní a jsou milým čtením k šálku ranní kávy.

Jestliže jste je promeškali, máte nyní novou šanci prostřednictvím této již druhé sbírky. Zkuste si je dávkovat jako jednotlivé minisušenky k voňavému hrnečku ve chvílích pohody, abyste si je správně vychutnali.

Dobrou chuť přeje Alena Badinová, šéfredaktorka Klubu knihomolů.

Přeji příjemné zážitky.

V Praze dne 9. 11. 2017

Alena Badinová

Klub knihomolů

Leden

Nový rok vítáme radostně s velkými nadějemi na lepší život, který nás čeká. Nedávno jsem četla na netu prosbu – Milý roku 2017, nemusíš mi dát vůbec nic, jen mi, prosím tě, nikoho nevezmi. Přidávám se k této prosbě.

„Nový rok je tady!“ jásáme nadšeně.

„Na Nový rok o slepičí krok,“ říkávaly naše babičky.

Nemám ráda zimu. Nejsm přeborník v zimních sportech. Spíš vnímám kýchající a kašlající lidi v tramvajích.

Jednoho dne jsem si celá sklíčená na Nový rok uvědomila, že naše babičky měly pravdu. V jejich pranostice je přece obrovský opti-

mismus. Sluníčko se k nám už začalo vracet. 1. ledna je delší den než koncem prosince. I slovo slunovrat je optimistické. Nejvíc ze všeho jsem neměla ráda leden a únor. Cítila jsem se jako zakletá v ledovém království paní Zimy.

Jednoho krásného dne k nám sluníčko obrátí svou vlídnou tvář, zasměje se, probudí lísky. Prodlouží jejich jehnědy. Pokud bude pár dní nejméně osm stupňů nad nulou, vylétnou krátce včelky protáhnout a vyvětrat svá tělíčka. Přivítají prostřený stůl s jehnědami.

Tohle všechno si představuji. Stávám se součástí přírody. S nadějí vyhlížím každý nový den. Jaro se blíží. Ještě je daleko, ale vím o něm. Za dva tři měsíce je tady. Budu připravená ho vnímat plnými doušky.

Vloni jsem udělala zvláštní věc. Koupila si brambořík.

Vždycky mi všechny kytky doma chcípaly. Ne, že bych se o ně nestarala, ale topíme plynem, máme docela teplo a sucho. Většina rostlin chce vlhko, brambořiky potřebují chladno.

Dala jsem kytku mezi okna. Museli jsme při výměně oken zachovat dosavadní ráz domu, nebylo možné dát takzvaná euro okna. Jsou tedy dvojitá, mezi nimi parapet. Na brambořík mi padl pohled každý den několikrát. Vždycky vyloudil úsměv na mé tváři. Hned se mi leden zdál přívětivější.

Bráška s manželkou přijeli na návštěvu. Koupili mi k mému karmínovému i bílý brambořík. Nádhera. Za naším oknem bylo krásně živo. Jako na jaře. Brambořiky mi kvetly déle než tři měsíce. Skutečně až do jara.

„Na Tři krále o krok dále.“

Vida, zase jsme poskočili směrem ke slunci. I kdyby byl den delší jen o osm a půl minuty, sluníčko se nám vrací. Sice pomalu, ale jistě.

Naši přátelé nám poradili, abychom si namíchali lektvar, jak tomu říkáme. Jedná se o určitý počet citrónů a česneku. Vše se nakrájí, krátce povaří, rozmixuje, dá do lednice a pak se užívá každé ráno na lačno jeden malý panák. Citróny se použijí celé i s kůrou.

Výborná věc. Už je leden a ještě jsme s manželem nechytli ani rýmu. Jenže lektvar je příšerně hořký. Zvykla jsem si, ale manžel se každé ráno strašně šklebí. Přijme do pusy obvyklou dávku. Drží v puse a neví, jestli má polknout, nebo nejdřív přidat do úst vodu, kterou drží v hrníčku. Chvíli váhá, než polkne. Jeho grimasy jsou děsně legrační. Díky tomu máme dobrou náladu hned od rána.

Od podzimu chodím plavat do bazénu, abych si zocelila tělo. Už to moc potřebovalo. Chci zachránit kyčelní kloub před operací, kte-

rou mi doktoři začínají vyhrožovat. Víím, že svou práci umějí téměř dokonale. Ale každý člověk na různé zásahy do těla reaguje jinak. Mnohdy proti naší vůli. Dokud může sloužit vlastní kloub, je dobře. Musím dohnat plaváním, co jsem na své životní pouti trošku zanedbala. Přestože jsem doma cvičila, nestačilo to. Jeden nepříjemný úraz mi přitížil. Proto se snažím rozhýbat své tělo, aby ještě pár let sloužilo. Nikdo jiný to za mne udělat nemůže. Záleží jen na mně, jak budu k sobě poctivá a pomůžu si.

Plaváním se ovšem stala zvláštní věc. Postavila jsem se částečně ročním obdobím. Plave se přece v létě, když je teplo.

Nabalím se a jdu na tramvaj. Mířím do Edenu. Plavu pomalu, na výdrž. Musím dvakrát týdně uplavat aspoň tři sta metrů, aby měla moje námaha smysl.

Pokaždé, když tam jdu, říkám si: „Třeba dnes nebudu tak výkonná. Nic se neděje. Pokud zvládnu deset délek bazénu dlouhého dvacet pět metrů, stačí. Budu spokojená.“

Jakmile mám tuhle vzdálenost za sebou, cítím, že mám dnes zase vyhráno. Přidám dvě délky do tří set metrů. „Nojo, už mám polovičku svého vysněného cíle. Jestli zvládnu ještě totéž, budu mít šest set metrů odplaváno. To bude paráda!“

Síly zatím neubývají. Nehoním se. Mám trošku problém s dechem. Moje letité problémy s průduškami. Občas si trošku vydechnu na jednom nebo druhém konci dráhy. Nesmím odpočívat moc dlouho. Mám zaplaceno jen na hodinu a půl. Musím šetřit, z důchodu se velké zázraky dělat nedají.

Rychle si odfouknu a jdu na další metry.

„Je to dobré! Už jsem si zvykla zaplavat šest set metrů. Dnes zkusím malinko přidat.“

Povedlo se. Mám za sebou sedm set metrů. Jsem na sebe docela hrdá.

Za týden přidávám další dvě délky. „To už je tři čtvrtě kilometru! Páni, jsem fakt dobrá!“

S vítězným pocitem odcházím včas domů. Jde se mi líp. Dřív jsem se sotva potácela po plavání. Dnes už si docela vykračuju. Dokonce schody v tramvaji zdolávám běžným způsobem, ne jen jednou nohou vpřed, tu s bolavou kyčlí vždy přitáhnout.

Nevím, jestli se operaci úplně vyhnu, ale důležitá je snaha. Celkově mi plavání pomáhá. Na zádech, kde byl podkožní tuk a trošku povislá kůže, mi naskákaly boule. Začaly se rýsovat svaly. Zádovým svalstvem jsem nikdy nevynikala. Dokonce jsem si myslela, že žádné nemám. Teď mě manžel se zájmem sleduje, jak se moje záda zpevňují a mládnou. Na obličej to efekt nemá. Ale protože jsem spokojená, zářím štěstím. Možná proto vypadám celkově mladší.

Hlavně jsme zdědily s mojí sestrou Miladou mladší vzhled po naší mámě.

Důležité je, že se k životu stavím aktivně. Nikdo přece nežije jen proto, aby trpně čekal na zánik.

Nedávno jsem viděla v televizi starší lidi, kteří studují a baví se novými vědomostmi. Některým z nich bylo přes devadesát let. Oči jim jen hrály. Byli neuvěřitelně čilí.

Jsem přesvědčená, že v tom velkou roli hraje jejich aktivní přístup k životu. Vůbec nic nevzdali. Pořád žijí naplno.

Někdo se dokáže provztekat nebo pronudit od narození až do konce.

My s manželem si užíváme každý den.

Je dobré se občas nad vším zamyslet.

